

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urtos/6/2018
Identifikačné číslo spisu:	6017897516
Dátum vydania rozhodnutia:	01.08.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:6017897516.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci odsúdeného E., pre zločin lúpeže podľa § 142 ods. 1 rakúskeho Trestného zákona, v konaní o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody vykonávaného na základe rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5Ntc/8/2017 z 11. júla 2017 o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu pre trestné veci vo Viedni, sp. zn. 95Hv 1/17p z 20. februára 2017, na neverejnom zasadnutí 1. augusta 2018 v Bratislave, o sťažnosti odsúdeného E. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5Ntc/8/2017 z 29. mája 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného E. U., sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením, sp. zn. 5Ntc/8/2017 z 29. mája 2018 podľa § 18 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zák. č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej aj zák. č. 549/2011 Z. z.) s poukazom na § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, návrh odsúdeného E. U. o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky uloženého mu rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci vo Viedni, sp. zn. 95Hv 1/17p z 20. februára 2017, uznaného a vykonaného rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5Ntc/8/2017 z 11. júla 2017, t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom, zamietol.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení 29. mája 2018 zahlásil odsúdený sťažnosť (č. 1. 93 spisu), ktorej písomné odôvodnenie nadriadenému súdu bolo doručené dňa 1. augusta 2018, t. j. v deň konania neverejného zasadnutia.

V písomných dôvodoch sťažnosti namietol, že sťažnosť zahlásil ústnou formou na podnet člena senátu krajského súdu bez toho, aby mal "právne a tlmočnícke zastúpenie". Odsúdený je síce občanom Slovenskej republiky, ale slovenský jazyk a právne výroky neovláda a nevie reagovať pod psychickým

nátlakom. Posledných desať rokov žil v zahraničí a s niektorými výrazmi v slovenčine má problém, a preto mal mať tlmočníka. Odsúdený uviedol, že skutok, za ktorý momentálne vykonáva trest odňatia slobody, spáchal ešte v roku 2007 a v tejto trestnej veci bol zadržaný a vzatý do väzby až v mesiaci december 2016. Logicky preto nemohol spáchať trestný čin lúpeže 18. augusta 2017. Ďalšie skutky odsúdený spáchal v roku 2014, v roku 2009 a v roku 2010, teda vo veľmi dávnej minulosti. Aj keď bol odsúdený dokopy desať razy, skutky neboli páchané na území Slovenskej republiky. Zároveň uviedol, že výkazy z ústavu nepotvrdzujú žiadny disciplinárny trest alebo pokarhanie pre odsúdeného, akurát odsúdený nevykazuje dobrovoľné aktivity a pochvaly. V závere podanej sťažnosti poskytol písomný sľub, že bude po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody viesť riadny život so svojou družkou v zahraničí, zamestná sa a bude dodržiavať príslušné zákony krajiny pobytu. Družka odsúdeného má už svoj vek a zdravotné problémy, a preto záleží odsúdenému na tom, aby bol čo najskôr s ňou a postaral sa o ňu.

Sťažnosť odsúdeného bola Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložená Krajským súdom v Banskej Bystrici dňa 10. júla 2018.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou - odsúdeným E. U. podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia a konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a zistil, že krajský súd rozhodol v súlade so zákonom, keď žiadosť odsúdeného zamietol, a preto sťažnosť odsúdeného E. U. vyhodnotil Najvyšší súd Slovenskej republiky ako nedôvodnú.

Podľa § 12 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. prvá veta pred bodkočiarkou na konanie o uznaní a výkone rozhodnutia je príslušný krajský súd, v ktorého obvode má odsúdený obvyklý pobyt, alebo vykonáva trest odňatia slobody.

Podľa § 12 ods. 2 zák. č. 549/2011 Z. z. súd príslušný podľa odseku 1 rozhoduje o všetkých súvisiacich otázkach vykonávacieho konania.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, je oprávnený prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie vrátane podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona súd môže odsúdeného podmienne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody.

Podmienené prepustenie je trestnoprávnym inštitútom, ktorý sa realizuje na základe návrhu oprávnenej osoby (§ 415 ods. 1 Trestného poriadku) pri splnení formálnych podmienok (zákonom ustanovená doba povinnosti vykonať určitú časť trestu odňatia slobody) a materiálnych podmienok (správanie odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody a pozitívna prognóza vedenia riadneho života v budúcnosti) ustanovených Trestným zákonom.

Pokiaľ ide o formálnu podmienku, rozhodujúcim kritériom z hľadiska posúdenia dotknutého trestného činu ako prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu vo vzťahu k podmienke výkonu určitej časti trestu pri podmienenom prepustení podľa § 66 Trestného zákona je právna kvalifikácia podľa cudzieho rozhodnutia, ktoré bolo uznané príslušným súdom Slovenskej republiky, a to z hľadiska kritérií uvedených v § 10 a § 11 Trestného zákona (rozhodnutie č. 13 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2016). Pri právnej kvalifikácii podľa uznaného rozhodnutia (trestný čin lúpeže podľa § 142 ods. 1 rakúskeho Trestného zákona) ide o úmyselný trestný čin s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou päť rokov (trestná sadzba 1 až 10 rokov). Ide teda o zločin (§ 11 ods. 1 Trestného zákona), čomu zodpovedá lehota pre podmienené prepustenie podľa § 66 ods. 1 písm. b), ktorá plynie od 12. decembra 2016 do 20. februára 2017, tiež

trest vykonaný v Rakúskej republike a doba prevozu od 20. februára 2017 do 21. septembra 2017 (č. 1. 64 spisu - uznesenie o započítaní) a podľa správy o nastúpení výkonu trestu odňatia slobody výkon trestu pokračoval doposiaľ na území Slovenskej republiky od 21. septembra 2017 po prevoze (č. 1. 63 spisu). Podmienka výkonu dvoch tretín trestu odňatia slobody, t. j. 16 mesiacov z výmery trestu odňatia 2 (dva) roky, bola preto splnená.

Pokiaľ ide o materiálnu podmienku, súd musí zohľadniť všetky zadovážené dôkazy, ktoré poskytnú súdu komplexný obraz o osobe odsúdeného a jeho celkovom správaní a plnení povinností vo výkone trestu, pretože tieto okolnosti vedia ovplyvniť predpoklad o tom, aké správanie možno od odsúdeného očakávať potom, ako opustí ústav na výkon trestu odňatia slobody. Pri skúmaní splnenia materiálnych podmienok, týkajúcich sa možnosti podmienenečného prepustenia odsúdeného na slobodu, je preto pre všeobecný súd dôležité zistiť a vyhodnotiť správanie odsúdeného. Predpoklady splnenia formálnej podmienky, a to správanie odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody a pozitívna prognóza vedenia riadneho života v budúcnosti bližšie konkretizuje aj § 62 zák. č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 64 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody, ktoré upravujú v týchto súvislostiach hodnotenie ústavu, ktoré si všeobecný súd vyžiada k návrhu na podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody odsúdeného. Všeobecný súd, ktorý o takomto návrhu rozhoduje, nemá vo vzťahu k zisteniu splnenia tej materiálnej podmienky, ktorá súvisí so správaním odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody a prognózy vedenia riadneho života, v podstate iné rozhodujúce dôkazy ako tie, ktoré mu predostrie ústav, ktorý má možnosť poznať jeho každodenný život, fungovanie odsúdeného a možnosť jeho budúcej resocializácie a práve z nich je potom pri svojom rozhodnutí povinný vychádzať.

V konkrétnej veci odsúdeného to vo svojich dôsledkoch znamená, že riaditeľ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom vo svojom hodnotení z 25. apríla 2018, i keď nepochybne vyzdvihol i pozitívne črty správania odsúdeného v ústave, uviedol na neprospech odsúdeného, že resocializačná prognóza je vzhľadom na stredné riziko sociálneho zlyhania hodnotená ako menej priaznivá a neodporúča odsúdeného podmienenečne prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody (č. 1. 80 spisu). Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na ťarchu odsúdeného aj na veľmi početnú (opakovanú) trestnú činnosť. Opakované páchanie druhovo identickej trestnej činnosti, najmä majetkovej svedčí o tom, že v prípade odsúdeného E. U. nemožno očakávať, že by v budúcnosti viedol riadny život s poukazom na odpis registra trestov (č. 1. 75 - 77 spisu).

Na vyššie uvedených záveroch súdu nemení nič ani fakt, že odsúdený dal sľub o zapojení sa do riadneho života v prípade podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, ktorým skutočnostiam tunajší neuveril, nakoľko tieto možnosti odsúdený už mal aj v predchádzajúcich obdobiach a i napriek týmto skutočnostiam sa dopúšťal trestnej činnosti a je teda nepochybné, že osoba samotného odsúdeného s poukazom už na vyššie uvedené skutočnosti nedáva dostatočné záruky k tomu, že by v prípade jeho podmienenečného prepustenia tento mohol viesť riadny život.

Pokiaľ odsúdený v podanej sťažnosti namietal, že nerozumie slovenskému jazyku a z tohto dôvodu je pre neho napadnuté uznesenie krajského súdu nezrozumiteľné a mal mu byť ustanovený tlmočník, uvedenú námietku považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako za nedôvodnú. Odsúdený totiž v logickom rozpore s touto súdu predloženou námietkou sám poukazoval na znalosť viacerých jazykov, medzi ktorými bola primárne znalosť slovenského jazyka (č. 1. 3 spisu). V tejto trestnej veci nešlo ani dôvod povinnej obhajoby podľa § 38 ods. 1 Trestného poriadku, a preto odsúdený nemusel mať obhajcu a tohto ani v konaní pred krajským súdom nežiadal a túto skutočnosť nijakým spôsobom nenamietal.

Vzhľadom na vyššie uvedené nesplnenie obligatórnej materiálnej podmienky, a to že „odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život“ podľa § 66 ods. 1 Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod na zmenu napadnutého uznesenia krajského súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto sťažnosť odsúdeného postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného

poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.